
DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

RHEUMATISMO.

DISSEMINATED MEDICAL INQUIRIES

RHEUMATISM

ANNUAL REPORT

D. GEORGE BAIRD, S. S. L.

ACADEMIC MEDICAL PRACTICE

REPORT

AMERICAN MEDICAL ASSOCIATION
ET MEDICINE IN THE UNITED STATES

THE

GRADUATE DOCTOR

STUDIES OF MEDICAL HISTORY AND PRACTICE

THE MEDICAL PROFESSION

THE MEDICAL PROFESSION

THOMAS THOMSON

THE MEDICAL PROFESSION

THE MEDICAL PROFESSION
THE MEDICAL PROFESSION
THE MEDICAL PROFESSION

11.
DISSERTATIO MEDICA INAUGURALIS,

DE

RHEUMATISMO;

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, S.S. T.P.

ACADEMIAE EDINBURGENAE PRAEFECTI,

NECNON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI Consensu,

Et Nobilissimae FACULTATIS MEDICAE Decreto;

PRO

GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

THOMAS DROMGOLE,

HIBERNUS.

AD DIEM 24 JUNII, HORA LOCOQUE SOLITIS.

EDINBURGI:

CUM PRIVILEGIO,

APUD ROBERTUM ALLAN.

MDCCC.

ST. JOHN'S MEDICAL SCHOOL

R. H. T. VINO BONO PROBOUNT

WHITELY STOKES, M.D.

COLLEGE SACROSANCTA

ALLIANCE AMERICAN AND EUROPEAN

TRINITY

TRINITY UNIVERSITY

TRINITY UNIVERSITY

TRINITY UNIVERSITY

TRINITY UNIVERSITY

COLLEGE RICH MEDICAL DUBLIN

THOMAS D. O'NEILL

TRINITY UNIVERSITY

TRINITY UNIVERSITY

TRINITY UNIVERSITY

TRINITY UNIVERSITY

TRINITY UNIVERSITY

TRINITY UNIVERSITY

TRINITY UNIVERSITY

THOMAS D. O'NEILL

TRINITY

VIRO BONO PROBOQUE,
WHITLEY STOKES, M. D.

COLLEGII SACRO-SANCTÆ

ET

INDIVIDUÆ TRINITATIS,

NECNON,

COLLEGII REGII MEDICORUM DUBLINIENSIS

SOCIO,

ET MEDICINÆ PRACTICÆ PROFESSORI,

HANC DISSERTATIONEM,

ANIMI GRATI SIGNUM,

D. D. D. C. Q.

THOMAS DROMGOLE.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
1215 EAST 58TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
U.S.A.
C
1000

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

RHEUMATISMO.

T. DROMGOLE AUCTORE.

CAUSAS et naturam morborum, qui ad phlegmasiarum ordinem referuntur, accurate perscrutanti, eos inter homines, antiquissimis etiam temporibus, sese ostendisse, verisimile apparebit. Obnoxii etenim sunt validiores et robusti, et tales primam terræ sobolem fuisse, vetustas omnis testatur. Hominum porro primævorum occupationes, studia, et vitæ genus omne, ut quæ corporis exercitium strenuum, et sæpe violentum exigebant, eos

A

perpetuò

perpetuò exposuerunt hisce temperamenti vicibus, quas convenit, esse horum morborum causas excitantes. Si igitur, mente volvamus, non aliter fieri posse, quàm, quòd ii sese undique obviàm afferebant, vix fatis mirari possumus, quo casu antiqui, quorum in observando sedulitas, et in describendo cura, et fides, sibi, magnas et meritas laudes, vindicaverunt, prætermisisse potuere ullum hujus ordinis morbum intactum, præcipue talem qualis est rheumatismus, tanti momenti, et tam frequenter recurrens. Iis autem certe objicienda est hæc pærtermissio; nam si ullo in loco videantur, symptoma aliquod rheumatismo proprium et peculiare apte designasse, id ad podagram ab iis relatum inveniemus; ex quibus luculenter apparet, morbum eorum temporibus reverâ extitisse, at iis, ut distinctum, incognitum fuisse. Quicquid itaque contra moliatur præjudicium antiquitatis studiosum, re accurate perpensâ, SYDENHAMUS, in morbo hoc describendo, si ad accuratam justamque discriminationem spectemus, primos honores facile obtinebit. Omnibus denique notum est BOERHAAVIUM celeberrimum,

rimum, quo forsan, fui temporis, vix ullus eruditior, aut in antiquorum scriptis versatior, nullam de hoc prius, in aphorismis suis mentionem fecisse, quàm morbo correptus, edoctior ægritudine, doloribusque factus fuisset. Si quid de eo in medicinæ annalibus, relatum fuisset, num ignorâisset BOERHAAVIUS? At ipse fatetur se ibi nil tale invenisse. Quid plura? Si quis adhuc nihilominus hæreat, ad relegendos accuratiùs antiquos eum dimittam, et ego ad rem, mihi legibus hujus almæ Academiæ impositam, pertractandam, quomodocunque id facere poterò, pergam.

Plagas terræ septentrionales rheumatismus potissimum vexat; et in hisce, quas habitamus, insulis, ob cœli tempestatumque mutationes fere perpetuas, quæ corpus variè afficiunt, perspirationisque suppressionem inducunt, per populos late vagatur. At etsi hæc loca ejus sub ditione maxime cadunt, non sunt omnino immunia quæ ad austros propiùs vergunt. Ibi etenim aëris temperies, multis a causis, variatur, et quotidianas quoque mutationes subit non parvas, et etsi hæc vicissitudines

ortum plerumque morbis ferocioribus præbere soleant, nonnunquam etiam rheumatismum producunt.

In insula, cui nomen inditum est Nova Providentia, et quæ, a Zonæ Torridæ confiniis septentrionalibus, duobus tantum gradibus distat, mihi hoc contigit observare. Ibi etenim brevi commoratus, hujusce morbi exemplum unum vel alterum vidi. In uno autem formam chronicam induerat, miserque, qui eo laborabat, per plurimos annos, dolores gravissimos perpeffus est.

Morbus autumnio et tempore vernali maxime apparet, mares foeminasque laceffit; utros vero magis inter auctores non bene convenit. Temperamentum autem sanguineum et plenum, ætasque inter pubertatem et vitæ ætatem, sexum utrumque opportuniorem reddere videntur.

Quoniam nec a meipso depromere, neque e scriptis auctorum feligere possim, definitionem magis accuratam, quam, in nosologia habet clarissimus CULLENUS, eam, ipsius etiam in verbis, hic citare non pudet.

“ Morbus

“ Morbus ab externa et plerumque evidente
“ causa ; pyrexia ; dolor circa articulos, muscu-
“ lorum tractum sequens, genua et reliquos mayo-
“ res, potius quam pedum vel manuum articulos,
“ infestans, calore externo auctus.”

Morbus nonnunquam incipit cursum, nullis cum signis, quæ suam naturam plane indicant ; nisi quod febris, quæ hoc in casu oriatur, synocham plerumque æmulatur. Nam si morbus gravis sit evasurus sicut in ea, (nempe synocha), stadium frigidum fatis asperum excipit calidum. Ictus arteriarum deveniunt frequentes, pleni, et ut plurimum, duri. Multum augetur corporis calor. Lingua arefcit, et, morbo progrediente, eam albidus mucus obducit. Adest, haud rarò, cynanche, et symptomata nonnunquam comitantur aggravantque dyspnœa et tussis. Pariter etiam, ut in febre inflammatoria, ægri vires non sunt multum depressæ, turbatæve cerebri functiones.

Hoc modo, die uno, biduove, perseverat febris ; quando symptomata, rheumatismum magis discrimi-
nantia

nantia, se produnt. Febrem vero aliquando dolor præcedit, aut simul utrique exoriuntur.

Quum autem primùm nascuntur dolores, pars quædam corporis, potissimum aliqua e juncturis magnis, afficitur. Hic haud diu morantur, sed ad alias transeunt corporis partes, fortasse remotas, aut inter articulos vicinos, nunc hunc, nunc illum cruciantes, versantur. Brevi pòst febris, symptomaticis suis stipata, se comitem jungit, ægrumque miserimum, tempore uno eodemque, torquent cruciatu articulorum nefandi cum nausea, siti, anxietate et aliis, quæ non minus vexant, etsi non tam dolorifice sensum afficiunt. Probe autem observatum est SYDENHAMO clar. quando morbus nunc aliquandiu permanferit, doloribus ingraviscentibus, febrem mitescere; et contrà, dolores minùs acutos evasuros, febri reviviscente.

Dolor nullam sedem certam, stabilemque habet, at articulos magnos potissimum infestat, neque semper minores, utpote pedum, manuumque digitorum, intactos relinquit. Articulos autem figillatim laceffere solet, at nonnunquam, vel plurimos simul
corripit

corripit, torquetque, et, si fides auctoribus, non hic sistit gradum, sed aliquando in organa etiam vitalia sævit, ærumnas diras, et lachrymabiles ciens. Tum exoriuntur, anxietas, dyspnœa quæ præfocationem minitatur, cordis palpitationes, cephalagia immanis, delirium, &c. sicut in hoc, vel illud organum, suum furorem convertit. At si sit æger evasurus, retrogrediente tandem dolore, correptis articulis, omnia symptomata hæcce, discrimen ultimum minitantiæ, recedunt.

Profecto, etsi inter medicos disputatum sit, num morbus hic unquam ad interna possit transferri, omnes in hoc sane consentiunt, eum tam late per corpus diffundi, ut sit in eo vix musculus ullus, qui, in casu uno vel altero, non sit affectus, aut saltem morbo non sit obnoxius.

STORKIUS celeberrimus testatur seipsum observasse morbum, ab inguine ad testes translatus; et ibi, cruciatus immanes concitados subsequiebantur convulsiones, animi deliquum, et asphyxia fere mortifera. Uno autem in casu, ægrum, mirum in modum, affectum fuisse ait. Nam a pedum manuumque

numque juncturis, dolor, per corpus universum diffusus, musculos singulos adortus est : articuli omnes, maxillarum exceptis, tetano universali correpti, immobiles facti sunt : oculi tumescentes, et e capite penè extrusi, lachrymas copiosè fuderunt, quæ, genas superfluendo, eas etiam erodebant.

Lectuli calor, aliis in morbis, multum solatii secum affere solet ; quin in hoc omnes aggravat dolores ; qui etiam, nocte appetente, suam sedem apprime mutant, et febris, et cætera symptomata, pejora evadunt.

Sub forma ejus communi, rheumatismum, ab initio, comitantur sudores sponte exorti ; qui ut sint neque tenues, nec copiosi, nec e parte dolenti effusi, vix unquam, aut crisin, aut levamen, inducunt.

Colorem rubrum, simul ac in febre ardente, refert urina, et in morbo recente, nullum deponit sedimentum ; sed in progressu ejus, subinde copiosum, nunc albidum, nunc lateritium, quod, febris remissionem potius, quàm mali terminationem, significat.

nificat. Sanguis emissus crustam coriaceam ostendit : alvi profusio vix unquam occurrit, sæpe suppressio, et fluidæ secretiones omnes sunt, ut plurimum, imminutæ.

Malum, hisce symptomatis plùs minùsve stipatum, progreditur ; quando nunc, vasculis extremis, aut sponte, aut arte, passim laxatis, fit sudor copiosus, et per totum corpus diffusus. Tum quidem non adeo cursitant, auguntve dolores, et symptomata omnia mitescunt ; donec tandem, sudore generali, tenuique jam-biduum triduumve perstante, solvitur morbus. Non semper autem hoc modo finitur, nonnunquam vero, at certè rarissimè, ei finem imponunt hæmorrhagia, salivæ profluvium, aut, ut nonnulli volunt, eruptiones cutaneæ.

Rheumatismo acuto decedenti residui interdum sunt et sequelæ, partium quarundem dolores, qui minus vagi, neque febri comitati, neque calore externo adaucti, speciem morbi chronicam dictam constituunt. In specie hac porro, non rubent articuli, at fiunt persæpe circa eos tumores qui gibbosas et aliquando immobiles reddunt. Sin autem,

numque juncturis, dolor, per corpus universum diffusus, musculos singulos adortus est : articuli omnes, maxillarum exceptis, tetano universali correpti, immobiles facti sunt : oculi tumescentes, et e capite penè extrusi, lachrymas copiosè fuderunt, quæ, genas superfluendo, eas etiam erodebant.

Lectuli calor, aliis in morbis, multum solatii fecum affere solet ; quin in hoc omnes aggravat dolores ; qui etiam, nocte appetente, suam sedem apprime mutant, et febris, et cætera symptomata, pejora evadunt.

Sub forma ejus communi, rheumatismum, ab initio, comitantur sudores sponte exorti ; qui ut sint neque tenues, nec copiosi, nec e parte dolenti effusi, vix unquam, aut crisin, aut levamen, inducunt.

Colorem rubrum, simul ac in febre ardente, refert urina, et in morbo recente, nullum deponit sedimentum ; sed in progressu ejus, subinde copiosum, nunc albidum, nunc lateritium, quod, febris remissionem potius, quàm mali terminationem, significat.

nificat. Sanguis emissus crustam coriaceam ostendit : alvi profusio vix unquam occurrit, sæpe suppressio, et fluidæ secretiones omnes sunt, ut plurimum, imminutæ.

Malum, hisce symptomatis plùs minùsve stipatum, progreditur ; quando nunc, vasculis extremis, aut sponte, aut arte, passim laxatis, fit sudor copiosus, et per totum corpus diffusus. Tum quidem non adeo cursitant, auguntve dolores, et symptomata omnia mitescunt ; donec tandem, sudore generali, tenuique jam-biduum triduumve perstante, solvitur morbus. Non semper autem hoc modo finitur, nonnunquam vero, at certè rarissimè, ei finem imponunt hæmorrhagia, salivæ profluvium, aut, ut nonnulli volunt, eruptiones cutaneæ.

Rheumatismo acuto decedenti residui interdum sunt et sequelæ, partium quarundem dolores, qui minus vagi, neque febri comitati, neque calore externo adaucti, speciem morbi chronicam dictam constituunt. In specie hac porro, non rubent articuli, at fiunt persæpe circa eos tumores qui gibbosas et aliquando immobiles reddunt. Sin autem,

quod rarò accidit, ad inflammationem, et suppurationem abierint, ulcera fiunt quæ medicinæ vix cedunt, et quæ, si late repserint, febrem hæcticam lethalem possunt inferre.

Señtis cadaveribus hoc morbo peremptorum, in *ligamenta capsularia, bursasque mucosas* effusa, aut inter musculorum vaginas concreta, materia viscida, et pellucida inventa est. In sectione porro cadaverum, si quando translatio facta fuisset, talis materia (ut perhibetur) se prodit, aut in cerebri ventriculis, aut inter *meninges*; vel si pulmonibus, eo metastasi factâ, laborasset æger, in thorace collecta.

Haudquaquam parvi momenti est, neque in omnibus casibus proclive, posse discrimen hunc morbum interponere, et alios, quibuscum, propter symptomatum quandam similitudinem, potest confundi; non aliter autem effugere queamus, quo minùs mendendi ratione perversâ uteremur, famæ non tantum nostræ, sed etiam, quod multo pejus est, ægrotantis vitæ, fortasse inimicâ.

Rheu.

Rheumatismum morbi qui propius accedunt sunt syphilis (ut dicitur) confirmata, scorbutus, et podagra. Inter ea autem distinguitur, causis eorum, symptomatistque peculiaribus, et comitantibus diligenter perpenſis.

Si æger se unquam veneno syphilitico exposuisse, et adsunt nonnulla morbo huic peculiaribus, tum quò ad discrimen, omnis statim tollitur dubitatio: sin contrà, ob perniciosum ægri pudorem, aut alias ob causas, aliquid dubii in hac re inest; tum aliâ viâ insistentes, ægro etiam invito, veritatem expiscare experiamur; notando nimirum num in guttore ulcuscula adsint, aut ibi olim se prodidere, num eruptiones in cute, ab omnibus aliis ob faciem dissimilem plane distinguendæ, apparent. Hæ vero per cutem corymbos æmulantes, hinc et inde congregantur, et sæpe lentigini haud absimiles maculæ subrubræ, aut potius colorem cupri referentes, sunt ibi identidem indagandæ. Ad hæc addere liceat, quod in syphili ossa, ad partes medias potius quam ad extremitates, et ex eis plana, et graciliora solent affici. Tibiæ acies anterior ob-

tusa, et in ea, et aliàs in corpore, ossium inæqualitates quæ exostoses audiunt, nonnunquam sunt observandæ : ut et glandularum conglobotarum tumores. Dolores præterea, qui, sicut in rheumatismo acuto, sunt aggravati calore, pyrexia non comitantur. Hæc sunt symptomata præcipua quæ doloribus in syphili rheumaticos referentibus, secundum morbi progressum, plùs minùs accedunt ; et quorum nonnulla simul convenientia, nos de ejus natura certiores reddent.

In scorbuto causæ remotæ, symptomata comitantia, habitus ægri, sese tam obviàm ferunt, et tam maxime discrepant ab omnibus quæ in rheumatismo apparent, ut apud rei medicæ etiam imperitissimos vix est locus errandi. Quapropter, hic non necessarium videtur, aliquod, de re tam manifesta, proferre.

Res autem non sic se habent in arthritide, de qua igitur arctiùs dijudicare oportet : præcipue, quum quædam ex remediis, sicut sanguinis missio, quæ in rheumatismo adhiberi solent, si in illa usurpentur, summâ injuriâ, si non eventu lethali, subministrentur.

Pod-

Podagram igitur plerumque hæreditariam esse notandum est : et, si sit formâ regulari, paroxysmos in initio non admodum longos habere, eorumque intermissiones bene distinctas : post certa fere temporis spatia morbum recurrere : pedis pollicem, articulosque minores extremitatum ab eo potissimum vexari : et dyspepsiæ symptomata eam prægredi solere.

Podagra irregularis rheumatismum magis æmularatur, sed vix unquam apparet, quin olim impetus formæ magis regularis, præcefferat : et porro, hic certiùs discrimen statui potest, si paucis ex symptomatis supra dictis, dyspepticiis præcipue, quæ interdum doloribus supervenientibus cedunt, stipata sit.

DE MORBI CAUSIS ET NATURA.

Rheumatismus frigori, corpori applicato, originem debet ; sed ut talis effectus fiat, alia quædam auxiliari necesse est ; calorem corporis nempe ultra modum adauctum ; partem unam præ cæteris paten-

patientem ; aut frigus ipsum aliquamdiu applicatum.

Sed frigoris effectus sunt varii. In corporis conditione igitur, aliquid peculiare inesse oportet, quod hanc, vel illam morbi speciem necessariè inducit. Hoc, inter medicos, causa prædisponens appellatur, et hæc, qualis sit, variæque res quæ eam inducere possint, ab iis sunt memorata ; quæ, si adsint, illam aptitudinem præbent, sine qua, aut nullus, aut formæ diversæ, morbus existeret. Inter hæc recenscentur temperamentum sanguineum, habitus plenus, evacuationum solitarum suppressio, putà menstruorum, fluxûs hæmorrhoidalis, &c. Debilitas, quæ ex hæmorrhagiis, vel arte, vel sponte, inductis, aut ex hypercatharsi provenit ; stimulantium, sicut condimentorum acrium atque diaromatôn, liberalior usus.

Inter has causas notare liceat, quod conditiones quidem diversissimæ, et fere oppositæ, eidem morbo corpus obnoxium reddere creduntur : de his tamen, ut prædispositionem præbentibus, utpote ab auctoribus magni nominis citatis, dubitare

non

non possumus. Præcipuè quum ex observatione diuturna, atque accurata, cui non adversatur experientia magis generalis, provenire dicantur.

Quum autem, secundum eandem auctoritatem, hæ ipsæ corporis conditiones, alios morbos, et (ut perhibetur) diversos quoque procreant; nonne est, unde credamus, maximam similitudinem, si non *identitatem*, inter hos morbos, eosque inter et rheumatismum existere?

Sub conditionibus supra memoratis, dum interim adsunt debilitas, circuitusque sanguinis immixtus, frigus corpori applicatum catarrho ortum promptissimè præbet; et cum frigore juvenas, temperamentumque sanguineum cynanchen, vel pneumoniam gignunt. Sed harum corporis conditionum diversarum singule quidem, ut antedictum est, unà cum causa eadem excitante, rheumatismum inducunt.

In simili igitur corporis statu ex hisce morbis singuli originem habent, causâque communi excitantur; sed unde formas adeo diversas induant, (quanquam hoc posse fieri haud obscurum videtur)

tantum

tantum catenus explicari potest, quatenus intelligere possumus unde contagium idem specificum, morbum, nunc mitem, nunc perquam malignum, symptomatibusque lethiferis stipatum inducat; aut unde scrophula interdum in pulmonibus, interdum in oculis, glandulisque diversarum corporis partium, quas variè afficit, sese manifestabit. Idem de multis aliis morbis observare liceat; quorum species, quantumvis dissimiles, quoniam rebus non essentialibus varietatem debent, ad *genus commune* referuntur.

Quod cum ita sit, cur non eandem *identitatem* aliis morbis subesse, qui æquè, (ut patet) ex causâ communi pendent, quanquam nulla manifesta similitudo, in eorum symptomatis appareat, similiter judicemus?

Attamen, si symptomata diligenter confideremus, et rationem habeamus partium organorumque affectorum, nos, vel in eorum phœnomenis manifestis, similitudinem magnam inventuros, confido.

Hos

Hos morbos pyrexia æque comitatur, et hæc formam inflammatoriam induit. Cætera symptomata, in unoquoque, febris sæpe præcurrit, interdum sequitur, aut comitatur. Dolor topicus pleurisque adhæret. Inflammatio partialis, atque exudatio ex partibus affectis, in omnibus, apparent. Hoc, in pneumonia, manifestum est; sectis enim cadaveribus hoc morbo peremptorum, videre licet pleuram materia viscidâ obtectam, aut humorem ferotum in thoracis cavitatem effusum. Effusio similis, in tumoribus rheumaticis, inventa est. Fluxum, e narium membrana, in catarrho augeri, cuivis quidem cognitum est, similemque effusionem, ex partibus cynanche correptis, fieri, nil est cur dubitemus; quanquam, ob humoris quantitatem, qui semper adest in ore, hoc minime pateat. Hi morbi rursus, eundem fere cursum sequuntur, cum sint ejusdem benignitatis; et si sponte terminentur, hoc fit plerumque, erumpente sudore.

Si præterea consideramus hosce morbos (ut passim videre licet) symptomata sua inter se commiscere, alium inducere alium, aut, conjunctis qua-

si passibus progredi, eorum connexio, (saltem ut mihi videtur), adeo arcta apparebit, ut eos unum tantum efficere morbum credere quadammodo cogemur.

Exempla non defuere, in quibus, rheumatismus, articulis primo occupatis, inde in thoracem transivit, ibique omnia pneumoniæ symptomata, tussim, dolorem, dyspnœam, oppressionem præcordiorum magnam, &c. produxit. In talibus casibus, si pulmones primo affecti fuissent, morbus, proculdubio, pneumoniæ nomen accepisset.

Dolores rheumaticos symptomata pneumoniæ, aut cynanches sæpe catarrhum, et symptomata catarrhalia rheumatismum comitari, cognoscimus. Idem de pneumonia dici potest, in qua, symptomata catarrhalia perpetuo adsunt. Cynanche decedenti nonnunquam succedit rheumatismus acutus. Rei hujusce exemplum, in nosocomio Edinensi, nuperrime occurrit.

Ut supra allata porro confirmarem, ex accuratissimo, et jure optimo, celeberrimo CULLENO, locum unum aut alterum mihi citare liceat. In
catarrhi

catarrhi descriptione, hæc habet verba—"The
 " cough occasions pain, especially about the breast;
 " sometimes, together with these symptoms,
 " pains, resembling those of rheumatism, are felt
 " in several parts of the body."—Et paulo post,
 " Some degree of the Cynanche Tonsillaris often
 " accompanies catarrh."—Et iterum, " When a
 " catarrh has been occasioned by a violent cause,
 " &c. it often passes into a pneumonic inflamma-
 " tion, attended with the utmost danger."——
 Hæc apud FRANKIUM legimus, " Vidimus post
 " peripneumonias hyemales, easque *rheumaticas*,
 " moderato morbi impetu, ac sede inflammationis
 " sublimiori loco ascendente, cynanches succes-
 " sisse."

Plura, si necesse sit, adduci possint. Sed ex his-
 ce testimoniis, et ex supradictis, fatis (ut opinor)
 constabit, ejusdem causæ operationem, in eodem
 corpore, diversam symptomatum seriem, ex quibus
 nosologi tot morbos effecerunt, producere posse :
 eorumque varietatem, naturæ loci affecti solum de-
 beri. Nonne est æquum igitur concludere, eos,

naturâ gaudere communi? Nam quid inter morbos communem naturam efficit, nisi quòd ab eodem corporis statu pendent, et a rebus eisdem excitantur?

Hoc itaque concessò, causam proximam facile inveniemus, nam cum semel, de horum morborum *identitate*, conveniat, proxima causa unius, etiam cæterorum, et rheumatismi idcirco evadet. CULLENUS, in capite de Catarrho, dicit—"The
 " proximate cause of catarrh seems to be an in-
 " creased afflux of fluids to the mucus membrane
 " of the nose, fauces and bronchia, along with
 " some inflammation affecting these parts."—Eique verisimile videbatur fluxum, unâ cum perspirationis materia conjunctum, ad partes affectas affluere; nam paulo post addit—"Whether, from
 " the suppression of the perspiration, a catarrh be
 " produced merely by an increased afflux of fluids,
 " or whether the matter of perspiration be at the
 " same time, determined to the mucus glands, and
 " there excite a particular irritation, may be uncertain; but the latter supposition is sufficiently
 " pro-

“probable.”——Sed cur fluxus hicce, nunc ad articulos, nunc ad bronchias, fauces, &c. cursum tenderet? Si rem recte perpendamus, naturam in hoc casu, more solito agentem, proculdubio reperiemus; membranas, etenim, partesque glandulis refertas, morbis inflammatoriis a frigore excitatis plerumque occupari compertum est; et ex phœnomenis, cadaverumque sectionibus, censere adducimur partes similes, sicut *bursas mucosas*, articulo-
rumque organa quæ synoviam secernunt, et testæ musculorum aponeurotica, in rheumatismo, potissimum affici.

Perpirationis suppressione, e frigore applicato, pro causa rheumatismi, assumptâ, quinam sint hujusce suppressionis effectus, jam inquiremus.

Transmissionem materiæ non parvam, cujus a sanguine separatio ad corporis sanitatem quodammodo confert, per poros cutaneos, in valetudine fausta, semper evadere patet; exercitationique corporis, calori externo, &c. quantitatis rationem respondere. Sed frigoris applicatione, pororum aptitudo ad perpirationem transmittendam, non
tantum

tantum imminuitur, verum etiam, in suis vasculis propriis ea, secundum corporis conditionem, plus minus occluditur. Materia hæcce, in corpus retropulsa, præter excretionis imminutæ quæ consequuntur mala, corpus multum conturbare potest. Nam, a sanguine semel discreta, extranea fit, et ab experimentis fatis constat, quales morbos effectus, in vasculos sanguifera admixta, materia talis producit. Nec acritudo, hoc modo introducta, per renes exitum invenit, quoniam per analysin urinæ eorum qui rheumatismo laborant, pars tantum tricesima salis qui in sana corporis conditione fecernitur, reperta est *. Nonne igitur existimare liceat, acritudinem hanc, proprio stimulo, sufficere ad excitandam febrem quæ semper morbos inflammatorios e frigore susceptos comitatur, et in articulos conversam, ad hos dolores gignendos, qui rheumatismum designant.

Rheumatismus, etsi dolore sæpe acutissimo cruciat, vix unquam ægrotum morte mulctari invenitur,

* Philosoph. Transact. abridged by LOWTH, Vol. III. p. 265.

tur, nisi cum metastasis ad corporis interna contingat, aut quum, alii euidem morbo magis periculoso conjungatur. Exempla hujusmodi occurrere, in quibus, frigus, contagiumque, conjunctis quasi viribus, rheumatismum, typhumque simul produxere; hoc quum fit, res est aleâ periculosâ plena, atque eventus non est, absque magno timore, expectandus.

C U R A T I O.

IN morbi hujusce curatione, multa sunt auctoribus prolata remedia, at nulla, nisi experientiâ generali probata, hic recensere oportet; priusquam vero, ad has figillatim accuratiusque tractandas descendam, pauca sunt de regimine dicenda.

Diætam vegetabilem, tenuem, datamque parcè oportet, et ab omnibus, quæ vires addere feбри et inflammationis vehementiam intendere possunt, summâ curâ abstinendum est. Caro etenim, liquor spirituosus, aut etiam fermentatus, nimis stimulant,

et

et sanguinis cursum, jam febre Bacchante, multo intensiorem quam convenit, magis adhuc accelerant, instigantque. Ab omnibus ergo hujuscemodi, et eandem ob causam, a calore externo nimis adaucto, etiam sub diaphoreticorum usu, ægrum inhibere necesse est. Ei propinentur sæpe et libere, quæcunque diluant, sicut aq. hord. serum lactis, &c. et acrimoniam, si eam adesse credere liceat, obtundant. Omnibus hisce diligenter observatis, non solum fit mitior morbus, sed etiam remedia, ad eum debellandum, valentiora.

Inter remedia autem, in hoc morbo præscripta, primum locum habet sanguinis detractio, at auctores, de quantitate quâ debet sanguis educi, inter se non bene consentiunt; monent vero omnes, qui huic medendi rationi favent, ut sit statimeductus ad primum morbi insultum, nisi sint, aut in habitu ægri, aut in symptomatis, quæ contra suadeant; et hoc, secundum rei necessitatem, iterandum esse unoquoque die ad tertium. Videtur porro magis proficere ad levandos dolores, quo fit citiuseductus. In sanguinis autem detractioe coeli, et loco-

rum

rum ratio est certe habenda. Nam (et notatu dignum est) dum medicorum Edinensium sagacissimi quidem, et exercitatissimi, hanc viam libere ingrediuntur, a medicorum Dubliniensium nonnullis, iisque non parvi nominis, in hoc morbo, mos omnino rejicitur: et ab omnibus aliis, non nisi perparce, admittitur. Rei hujusce sum testis; dum etenim per duorum annorum spatium, in nosocomiis Dunnensi, atque Merceriensi, studio medicinæ incubui, multi, hoc morbo laborantes, intromissi fuere, quorum in curatione, ne minimum sanguinis quidem emissum est. Quantumvis maxime autem Dublinienses a sanguinis detractione abhorreant, adhuc magis medici Waterfordienses, ut qui experientiâ edocti, quam mali effectus semper, ibi loci, hanc medelam sequuntur. Ita est profecto, ut non in hoc malo solum, verum etiam in omnibus aliis, vix ullis symptomatis impelluntur, ut ad eam confugiant. Cœli vitium hic merito culpatur; urbs enim Waterfordium loco uliginoso, humilique jacet, et aëre fruitur tam nebuloso, ut herbæ, quæ

lacubus, paludibusque sunt propriæ, in vicinorum montium cacuminibus vigentes, inveniuntur.

FOWLERUS Eboraciensis, qui, in observando satis accuratus, et non parvæ experientiæ, videtur, sanguinis missionem, in auxilium melius vocari, quam ut remedium præcipuum, sentit; sanguinisque igitur, ex ætate provectiore, non plus quam ab octo ad duodecem uncias, et si visum sit ut repetatur venæsectio, totam quantitatem, ad uncias viginti, et octo tantum, detrâhi admonet. Iterata missio, quocunque in casu, ei vix sane arridet, nisi symptomata multum ingravescant; opinionem enim jamdudum traditam, liberiores nempe sanguinis missionem, vires naturæ nimis imminuendo, reditum pristinæ valetudinis tardum, aut speciem morbi chronicam inducere, unâ cum aliis, amplectitur.

Remedium, attamen, hoc boni habere inter omnes convenit, quod relaxando, corpus remediis quæ mox adhibenda sunt magis accommodatum reddit. Sudorifica volo. Antequam remedia hæcce adhibeantur, stragula lintea e lecto tolli, sub-

subuculamque laneam ægrum induere necesse est, ut sudor, corpore erumpens, absorbeatur.

Sudorificorum diversorum præcipua sunt, tinctura Guajaci volatilis, et pulvis ipecacuanhæ compositus; et quoniam, hæc parem fere vim habere videntur, nil est, cur alterum alteri anteponatur, nisi profecto alvus ægroti sit tarda: in hoc casu certe, tinctura, utpote quæ alvum leniter provocare valet, melius adhibetur; nam etsi, ob *alkali volatile* quod continet, et ab affectione faucium *pharyngisque* inter deglutiendum, nimium stimulare nonnullis potest videri, eam autem totum corpus non ita afficere, ex observatione satis accurata, jam olim compertum est. Tincturâ propinatâ ad drachmas quatuor vel amplius, multum, potus calidus per horas tres quatuorve subinde sumptus ad ejus vim promovendam, valet.

Quibus in casibus profecto pulvis Ipec. comp. feligi debeat, natura ejus sat superque ostendit. Ei etenim opium, ex quo partim componitur, vim somni conciliandi et diarrhœæ sistendæ impertit; si

quando igitur talibus proprietatibus fuerit opus, pulverem indicari sciemus.

Dosis ejus, secundum ægri habitum, quantitate quâ debet adhiberi; variatur a quindecim, ad grana usque viginti; sin autem, post intervalla brevia, eam iterare placeat, quod fortasse certius ad provocandos sudores valet, tum dimidiâ quantitate fumatur omni horâ, vel bihorio, ad tertiam vicem.

Hic obiter autem monendum est, quod sudorifica melius mane quam vespere subministrentur; quia vascula, secretionibus dicata, interdiu magis quam noctu, sua munera præstant.

Ut humores ad corporis superficiem tenore quodam continuo ferantur, non parvi momenti est, et ad hoc multum prodest, si haustus salinus, aqua ammonia acetata, et talia, subinde sumpta sint; aut, si, horâ decubitus, tinctura opii cum vini antimonialis guttis viginti, aut circiter, hauriatur. At sudor erumpens non est plerumque generalis: omnia ergo tentanda sunt, ut ad extremitates, præcipue affectas, eliciatur; hoc, fotuum calidorum ope, commodissime fit.

Re-

Remediorum topicorum præstantissima sunt hiru-
dines, vel cucurbitulæ, nam vesicatoria, embroca-
tiones, &c. dum febris adest, et dolores sunt ad-
huc vagi, eos tantum a locis dimovent, non autem
expellunt.

Medicamenta purgantia tam multum ægrum
conturbant, qui, motu quidem corporis minimo, do-
lore afficitur, ut boni effectus, qui ea comitari cre-
duntur, minores sunt æstimandi, quam ut eorum
usus exoptari debeat; ne autem nimis irritatio, e
collectione fœcum, ægro oriatur, clysmata, et ea quæ
ore sumpta alvum leniter movent, subinde in auxi-
lium vocari necesse est.

Quum sit jam apyrexia, doloresque leves cum de-
bilitatis sensu tantum maneant, anodyna, quæ hac-
tenus per se nocuissent, nunc, si res postulet, tuto
et commodissime subministrentur. Et ut corporis
robur restituatur, reliquiasque morbi natura excu-
tere valeat, cinchona, gentiana et ex ferro præpa-
rata, suam opem præbebunt: nihil tamen plus ad
vires restituendas valet, quam victus generosioris
usus, ad quem, sed paulatim, redire, permittendus
est æger.